

РЕШЕНИЕ

№ 16195

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **12753** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е след отмяна на предходното решение на съда с решение № 12307 от 02.12.2025 г., постановено по адм. дело № 3849/2024 г. на Върховния административен съд (ВАС), първо отделение. С решението си касационната инстанция е приела, че предходният съдебен акт е валиден и допустим, но неправилен. Мотивирал се е, че Ревизионен акт № Р-22220223001122-091-001/12.10.2023 г., е издаден от компетентни органи, следователно е валиден акт. ВАС изрично е указал при новото разглеждане на делото съдът да извърши цялостна проверка за законосъобразност на оспорения акт.

Делото е образувано по жалба на „СНЕФЕРУ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. С. А., подадена чрез адв. И. А. М., срещу Ревизионен акт № Р-22220223001122-091-001/12.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – Б., в частта, в която е потвърден с Решение № 1787/20.12.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите.

С оспорената част на ревизионния акт, в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2019 г. по фактури, издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, на „СНЕФЕРУ“ ЕООД е определен допълнителен данък върху добавената стойност за внасяне в размер на 13 346,67 лв. и са начислени съответните лихви за забава в размер на 5 736,16 лв.

Жалбоподателят счита ревизионния акт в оспорената част за незаконосъобразен и необоснован, постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че органите по приходите не са изпълнили

задълженията си по чл. 3, чл. 5 и чл. 37 ДОПК за обективно, пълно и всестранно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за ревизията, като са направили неправилна преценка на събраните доказателства. Сочи, че ревизиращият екип е приел необосновано липса на реални доставки по процесните фактури, издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, въпреки че дружеството е представило фактури, договори за доставка, приемо-предавателни протоколи и доказателства за извършени плащания. Поддържа, че правото на приспадане на данъчен кредит е възникнало, тъй като са налице всички материалноправни предпоставки по ЗДДС – доставчикът е бил регистрирано по ЗДДС лице към датите на издаване на фактурите, фактурите съдържат изискуемите реквизити, доставките са отразени в дневниците за продажби на доставчика и в справките-декларации, а получените строителни материали са използвани за последващи облагаеми доставки в търговските обекти на дружеството.

Жалбоподателят оспорва извода на органите по приходите, че непредставянето на транспортни документи, пътни листове, документи за товарене и разтоварване, доказателства за кадрова и техническа обезпеченост на доставчика и данни за материална обезпеченост представлява достатъчно основание за отказ на данъчен кредит. Според него тези обстоятелства касаят дейността на доставчика и не могат да бъдат противопоставени на получателя, който не разполага с правна възможност да контролира вътрешната организация, кадровия ресурс, материалната база, счетоводството и публичноправните задължения на своя контрагент. Сочи, че липсва нормативно изискване по ЗДДС доставките да бъдат доказвани само с транспортни документи или документи за произход на стоките, както и че правото на данъчен кредит не може да бъде отказано единствено поради нередности при доставчика.

В жалбата се излагат подробни доводи, основани на практиката на Съда на Европейския съюз по дела С-80/11 и С-142/11, С-324/11, С-285/11 и С-78/12, според която данъчнозадълженото лице не може да бъде лишено от право на приспадане само защото издателят на фактурата или предходен доставчик не е разполагал с необходимия персонал или материална обезпеченост, ако не е доказано въз основа на обективни данни, че получателят е знаел или е трябвало да знае, че участва в измама с ДДС. Жалбоподателят поддържа, че е действал добросъвестно, че не е могъл да знае за евентуални нарушения при доставчика и че органите по приходите не са доказали наличие на данъчна измама, нито знание или участие на „СНЕФЕРУ“ ЕООД в такава. Според него отказът на данъчен кредит нарушава принципа на данъчен неутралитет и противоречи на Директива 2006/112/ЕО.

По тези съображения жалбоподателят иска съдът да отмени ревизионния акт в оспорената част.

В производството пред настоящата инстанция жалбоподателя, чрез процесуалния си представител, с представена по делото молба, поддържа жалбата и претендира разноски, съгласно приложен списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт в обжалваната му част на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорения

ревизионен акт, имаща правен интерес от оспорването, в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, след проведено задължително административно обжалване и срещу подлежаща на съдебен контрол част от ревизионния акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да се произнесе, съдът установи от фактическа страна следното:

„СНЕФЕРУ“ ЕООД е местно юридическо лице, регистрирано по ЗДДС, като през ревизирия период основната му дейност е свързана със строителство на сгради и съоръжения, реконструкции и ремонт на сгради.

Със Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г., издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК, заместник-изпълнителният директор на НАП е определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 ДОПК, сред които е и Н. К. Ж. – служител при ТД на НАП – Б..

Със Заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. на директора на ТД на НАП – С., издадена на основание чл. 11, ал. 3 ЗНАП и чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК, във връзка със Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г., е разпоредено функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК да се изпълняват от конкретно посочени служители, сред които и Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – Б..

Със Заповед № З-ЦУ-458/01.03.2023 г. заместник-изпълнителният директор на НАП е възложил на основание чл. 10, ал. 9 ЗНАП на служители на ТД на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-1997/04.11.2022 г., да осъществяват производства по ДОПК по отношение на лица, посочени в приложението към заповедта, сред които е и „СНЕФЕРУ“ ЕООД, за което по правилата на чл. 8 ДОПК компетентна териториална дирекция е ТД на НАП – С..

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220223001122-020-001/02.03.2023 г., издадена от Н. К. Ж., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – Б.. Със заповедта е възложена ревизия на „СНЕФЕРУ“ ЕООД за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от м. 08.2019 г. до м. 02.2022 г. и за корпоративен данък за периодите 2019 г., 2020 г. и 2021 г. Определен е ревизиращ екип, като срокът за извършване на ревизията е определен на три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчвана на ревизираното дружество по електронен път на 14.03.2023 г.

С последваща Заповед за изменение на ЗВР от 30.05.2023 г., издадена от същия орган по приходите, срокът за извършване на ревизията е продължен с два месеца – до 14.08.2023 г.

В хода на ревизията са предприети процесуални действия по събиране на доказателства. На ревизираното дружество са връчвани искания за представяне на документи и писмени обяснения. От дружеството са представени счетоводни и търговски документи, включително фактури, договори, приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения и други документи, подробно описани в ревизионния доклад. На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците, включително на „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД. Извършени са и справки в информационната система на НАП относно регистрационния статус, данъчното поведение, подаваните декларации, наличието на трудови договори, публични задължения и други обстоятелства относно доставчика.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22220223001122-092-001/28.08.2023 г., връчен на „СНЕФЕРУ“ ЕООД на 11.09.2023 г., видно от протокол №1655311. Срещу ревизионния доклад е подадено възражение по реда и в срока на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като с него не са ангажирани допълнителни доказателства.

Ревизионното производство е приключило с издаване на Ревизионен акт № Р-22220223001122-091-001/12.10.2023 г., издаден от Н. К. Ж. – орган, възложил ревизията, и В. К. Духова-К. –

ръководител на ревизията. С ревизионния акт са възприети констатациите и изводите, изложени в ревизионния доклад.

Ревизионният акт е обжалван по административен ред. С Решение № 1787/20.12.2023 г. директорът на Дирекция ОДОП – С. е отменил ревизионния акт в част от установените задължения по ЗДДС и ЗКПО, но го е потвърдил в частта относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2019 г. по фактурите, издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, както и относно начислените върху това задължение лихви.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е именно потвърдената част от ревизионния акт, с която поради непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, на жалбоподателя е определен ДДС за внасяне в размер на 13 346,67 лв. и лихви в размер на 5 736,16 лв.

По отношение на спорните доставки е установено следното:

„СНЕФЕРУ“ ЕООД е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 22/07.08.2019 г. и № 23/20.08.2019 г., издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД. Във фактурите стоките са описани чрез препращане към договори за доставка – съответно „съгласно договор за доставка от 10.07.2019 г.“ и „съгласно договор за доставка от 24.07.2019 г.“ Общата данъчна основа по двете фактури е 66 733,33 лв., а начисленият ДДС е 13 346,67 лв.

Към фактурите са представени договори за доставка на строителни материали и приемо-предавателни протоколи от 07.08.2019 г. и 20.08.2019 г., в които са описани стоки на стойности, съответстващи на фактурираните. Представени са и банкови извлечения, от които се установява частично плащане по процесните фактури – 27 320 лв. на 11.09.2019 г. и 25 000 лв. на 12.09.2019 г.

От събраните в ревизионното производство доказателства се установява още, че „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД е било регистрирано по ЗДДС лице към датите на издаване на процесните фактури, като впоследствие е deregистрирано служебно по ЗДДС, считано от 20.01.2020 г. Установено е, че дружеството е било със статут на рисково лице от 30.07.2018 г., има публични задължения в значителен размер, не е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО за 2019 г., а от 24.11.2022 г. регистрацията му е прекратена. Не са установени данни доставчикът да е разполагал с материална, техническа и кадрова обезпеченост за извършване на процесните доставки. Не са представени доказателства за налични складови бази, транспортни средства, персонал, пътни листове, товарителници, документи за произход, съхранение, транспортиране и предаване на конкретните количества строителни материали.

С определение по настоящото дело съдът е конституируал страните и е разпределил доказателствената тежест между тях. Приети и приложени по делото са жалбата, административната преписка, както и писмените доказателства, приложени по адм. дело № 575/2024 г. на АССГ и адм. дело № 3849/2024 г. на ВАС

В производството пред настоящата инстанция от ответника са представени доказателства относно валидността на квалифицираните електронни подписи на органите, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Валидността на обжалвания РА е проверена в предходно проведените съдебни производства и потвърдена съобразно мотивите на Върховния административен съд в решение по адм. дело № 3849/2024 г. Ето защо и с оглед разпоредбата на чл. 224 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, този

въпрос следва да се приеме, че е окончателно разрешен.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на издадените ЗВР, РД и РА - съответно по чл. 113, ал. 1, чл. 117, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ДОПК. Актовете са връчвани на ревизираното лице, което е могло да се запознае със съдържанието им и да защити правата си. В РА са посочени фактически и правни основания за издаването му, изложени подробно както в акта, така и в съставения ревизионен доклад, представляващ неразделна част от него.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на ревизията са предприети процесуални действия за събиране на доказателства и изясняване на фактите от значение за установяване на задълженията. На ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, дадена му е възможност да представи доказателства и да изложи становище. Извършени са насрещни проверки на доставчици, включително на „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, и са събрани данни от информационните масиви на НАП. Всички относими доказателства са обсъдени в ревизионния доклад. Ревизираното дружество е надлежно уведомено за резултатите от ревизията и му е предоставена възможност за възражение срещу ревизионния доклад, каквото е подадено. Следователно не се установява нарушение на правото на защита, нито неизпълнение на задълженията на органите по приходите по чл. 3, чл. 5 и чл. 37 от ДОПК в степен, която да е съществена и да обуславя незаконосъобразност на ревизионния акт.

По материалната законосъобразност на акта:

Правото на приспадане на данъчен кредит е субективно публично право, което възниква при кумулативно наличие на предпоставките, предвидени в ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 68, ал. 2 от ЗДДС правото на приспадане възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. По силата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС регистрираното лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави, когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Съгласно чл. 70, ал. 5 от ЗДДС право на приспадане на данъчен кредит не е налице за данък, който е начислен неправомерно.

От тези разпоредби следва, че притежаването на фактура, отговаряща формално на изискванията на ЗДДС, не е достатъчно за признаване на право на данъчен кредит. Необходимо е да бъде доказано реално осъществяване на облагаема доставка – при доставка на стоки това означава да се установи действително прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху индивидуално или родово определени вещи по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, съответно фактическо предаване на стоките, тяхната индивидуализация, произход, движение, получаване и използване за последващи облагаеми доставки.

В тежест на лицето, което претендира право на данъчен кредит, е да докаже положителния факт на реално получаване на стоките по процесните фактури. Това следва както от общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложимо съгласно § 2 ДР на ДОПК, така и от практиката на СЕС, включително решение по дело С-78/12 „Е.-К“, според което лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на условията за това. Националният съд следва да извърши обща преценка на всички доказателства и фактически обстоятелства по спора, за да установи дали доставките са действително осъществени.

В случая жалбоподателят е представил фактури, договори за доставка, приемо-предавателни протоколи и доказателства за частични плащания. Тези документи обаче са частни документи и не се ползват с обвързваща съда материална

доказателствена сила относно удостоверените с тях факти. Фактурите удостоверяват изявление на издателя за начисляване на данък, договорите удостоверяват писмено оформени волеизявления, а приемо-предавателните протоколи – твърдение за предаване на стоки. Съдът не е длъжен да приеме за установена реалност на доставката единствено въз основа на тези документи, когато те не се подкрепят от други преки, обективни и непротиворечиви доказателства за фактическото движение на стоките.

При доставки на строителни материали, каквито се твърдят в случая, доказването на реалността предполага установяване на конкретни факти относно вида, количеството, произхода, местонахождението, транспортирането, предаването, съхранението и последващото използване на стоките. В случая такива доказателства липсват. Не са представени транспортни документи, товарителници, пътни листове, складови разписки, експедиционни бележки, документи за произход на материалите, документи за тяхното натоварване, разтоварване и съхранение, както и доказателства за конкретното им влагане в обекти на жалбоподателя. Представените приемо-предавателни протоколи съдържат формално описание на стоки и стойности, но не позволяват да се проследи реалният път на стоките от доставчика към получателя.

Съдът споделя принципното становище на жалбоподателя, че нередности при доставчика – публични задължения, неподаване на годишна данъчна декларация, последваща deregистрация по ЗДДС, рисков профил или липса на коректно данъчно поведение – не могат сами по себе си да обосноват отказ на данъчен кредит на добросъвестния получател. Също така е вярно, че получателят не е длъжен да контролира цялостната дейност на своя доставчик, нито да проверява всички негови кадрови, технически, счетоводни и данъчни характеристики. Тези обстоятелства обаче не са единственото основание за отказа. В конкретния случай отказът е мотивиран преди всичко с недоказаност на самото фактическо осъществяване на доставките, а данните относно доставчика имат значение като косвени обстоятелства, които подкрепят извода за липса на реална доставка.

Недоказаността на реалното движение и предаване на процесните строителни материали не се преодолява от представените фактури, договори, приемо-предавателни протоколи и частични плащания, а констатациите относно липсата на материална, техническа и кадрова обезпеченост при доставчика имат само допълнително, косвено значение при съвкупната доказателствена преценка. Дори да се приеме, че жалбоподателят е извършвал строителна дейност и е използвал строителни материали в своята стопанска дейност, това не установява, че конкретните материали по процесните фактури са реално доставени именно от този доставчик, в посочените количества, на посочените дати и при посочените договорни условия.

Неоснователно е възражението, че извършените частични плащания по банков път

доказват реалност на доставките. Плащането е относимо доказателство, но само по себе си не доказва, че фактурираните стоки са били действително доставени. То установява движение на парични средства между страните, но не и движение на стоките. Същото се отнася и за счетоводното отразяване на фактурите. Редовното осчетоводяване е косвено доказателство, което при липса на други преки доказателства не може да обоснове категоричен извод за реално осъществена доставка.

В настоящия случай спорът е първичен – дали изобщо са налице реално осъществени доставки по процесните фактури. Когато реалността на доставката не е доказана, не възниква право на приспадане по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС.

Решаващо значение има обстоятелството, че при доставка на родово определени вещи – строителни материали, не са ангажирани доказателства, позволяващи да се индивидуализира и проследи реалното движение на стоките от доставчика към получателя. Представените фактури, договори и приемо-предавателни протоколи удостоверяват формално оформени търговски отношения, но не установяват произхода на стоките, мястото на съхранението им, начина на транспортиране, лицата, извършили предаването и приемането, нито последващото им конкретно влагане в обекти на жалбоподателя. Ето защо данните за липса на кадрова, техническа и материална обезпеченост при доставчика не се ценят като самостоятелно основание за отказ, а само като косвено доказателство, което в съвкупност с липсата на преки доказателства за фактическо движение на стоките подкрепя извода за недоказана реалност на доставките.

В конкретния случай от съвкупната преценка на доказателствата не се установява реално прехвърляне на собственост върху строителни материали от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД към „СНЕФЕРУ“ ЕООД. Представените фактури, договори и приемо-предавателни протоколи не са подкрепени от доказателства за реално движение на стоките, за тяхното транспортиране, съхранение, произход, предаване и последващо използване. Налице са и косвени данни, че доставчикът не е разполагал с необходимата обезпеченост за изпълнение на твърдените доставки. При това положение съдът приема, че жалбоподателят не е провел пълно и главно доказване на положителния факт, от който черпи благоприятни последици – реалното получаване на стоките по процесните фактури.

С оглед изложеното правилно органите по приходите са приели, че не са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 68, ал. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 от ЗДДС за признаване на право на приспадане на данъчен кредит. Начисленият по процесните фактури ДДС е неправомерно начислен по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, поради което правото на данъчен кредит законосъобразно е отказано. Законосъобразно са начислени и съответните лихви за забава върху установеното задължение.

Тук е мястото да се посочи, че в решението на касационната инстанция, в чието

изпълнение е образувано настоящето производство, е посочено, че съдът по предходното производство е изложил лаконични мотиви в частта по ЗДДС, но не и по ЗКПО. Както се посочи по – горе директорът на Дирекция ОДОП – С. е отменил ревизионния акт в част за установените задължения по ЗКПО за 2019 г., 2020 г. и 2021 г., а е потвърдил в частта относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2019 г. по фактурите, издадени от „ВАЛЕНТИ ИНВЕСТ“ ЕООД, както и относно начислените върху това задължение лихви. Следователно именно потвърдената част от ревизионния акт е предмет на оспорване и мотиви в частта по ЗКПО, настоящият състав намира, че не следва да се излагат.

По тези съобщения съдът намира, че Ревизионен акт № Р-22220223001122-091-001/12.10.2023 г. в оспорената и потвърдена с Решение № 1787/20.12.2023 г. част е издаден от компетентни органи, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, в полза на НАП – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник следва да бъдат присъдени разноски за предходните съдебни инстанции, определени по Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 1 082,63 евро за всяка от двете инстанции, или общо 2 165,26 евро, както и заплатената държавна такса за касационно обжалване в размер на 78,05 евро. За настоящото производство, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК (изм. – ДВ, бр. 17 от 13.02.2026 г.) във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с § 5 и чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро. Общият размер на дължимите разноски е 2 345,57 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СНЕФЕРУ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22220223001122-091-001/12.10.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – Б., В ЧАСТТА, в която е потвърден с Решение № 1787/20.12.2023 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „СНЕФЕРУ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Национална агенция за

приходите разноси по делото в размер на 2 345,57 евро (две хиляди триста четиридесет и пет евро и петдесет и седем евроцента).

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

Решението да се съобщи на страните по реда на чл. 137 от АПК във връзка с § 2 ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: